Ч. 145 Субота 2 (14) липня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Письмо Є. С. Папи до австрийского Епископату.

Є. Е. Міністер віроісповідань і просьвіти, Мадейский, промавляв при сегорічній дискусиї буджетовій о відносинах між церквою а державою і зазначив, що хоч ті обі найвисші орґанізациї суспільні дуже ріжнять ся що-до своїх задач і способів своєї діяльности, то таки істнує незміриме поле етичних і гуманітарних задач, на котрім інтереси держави стрічають ся з інтересами церкви, а згідною діяльностию кожда з тих обох властий улекшує собі задачу і наближує ся до осягненя мети. Церков і держава можуть бути про себе самостійні і независимі, але самостійність ще не значить того, що розділ, а независимість не мусить і не повинна зміняти ся в байдужність. Церков і держава — то не противники, готові все до бою (як дехто каже); противно між ними не повинен бути розділ; они повинні взаїмно себе підпирати. Се один факт.

Другий факт такий, що на послідній своїй конференциї австрийский епископат заявив свою преданність Є. С. Папі. На сю заяву епископів, а заразом і на промову п. Міністра просьвіти, відповів Папа письмом з дня 1 мая с. р. до кардинала ґр. Шенборна у Відни.

Папа дякує епископам за їх заяву, що годять ся на всі єго енциклїки і бажають як найтіснійшої звязи між собою а своїм пастирем. Епископи замітили прихильно, що Папа мимо старого віку не чує занепаду сили фізичної; на те Папа, в письмі до них, дякує за се Господеви і вказує на великі задачі християнської церкви.

На послідній конференциї говорили епископи і о справі католицкої осьвіти молодїжи. Рад з того, Папа зазначує у своїм письмі, що велике вдоволенє принесла єму промова передлитавского Міністра просьвіти, Мадейского.

„Нема — каже — нїчого гіршого і для загального добра шкідливійшого, як коли появляєсь опінія, що між державною властию а церквою конечно мусить панувати розділ. Вправді кожде з них має свій власний округ, котрого не годить ся переступати; одному з них призначена печаливість о земне щастє і перeминаюче, другому з них призначена печаливість о вічно треваюче щастє душ. А що дочасний добробут головно основує ся на справедливости і моралы, для того власть сьвітска потребує підпори релїгії, котрої задача, державати уми в границях і їх вести до всїх честнот. Натомість релїгія, котра володіє не лиш душами, але також людьми, о скілько згромадились в одно в суспільности, вимагає від правительственного заряду приязної помочи. Длятого треба осудити змаганя до розділу держави і церкви. Держава і церков мусять оставати в згоді. Передовсїм відносить ся се до науки молодежи. Сьвітска власть, уділяючи молодежи наук в ріжних галузях відомостий і подаючи тї відомости стремлячі до спільного добра, повинна рівночасно стреміти, щоби молодїж образувати морально і релїгійно а то за посередством учительского уряду церкви і під єї кермою і наглядом. Надїємось, що новий Міністер просьвіти переведе то, щоби в австрийских наукових заведенях признано духовним становище, яке їм належить ся і щоби не лучило ся нїчо, що могло би неприязно настроїти молодечі уми супротив католицизму“.

Лист кінчить ся апостольским благословенєм для всїх вірних.

Збори дяків львівскої архіепархії.

Збори товариства взаїмної помочи дяків архіепархії львівскої відбули ся дня 3 с. м. у Львові в сали засїдань консисторских. По відсьпіваній при хоральнім сьпіві о. пралатом Туркевичем службі Божій зібрало ся в згаданій сали 33 — чи то відпоручників аґентур, чи то членів дїйстних і 4 члени почестні.

Збори відкрив дотеперішний предсїдатель о. Л. Туркевич довшою промовою, в котрій зазначив, як у нас на Руси розвивав ся сьпів хоральний і стан дяківский, а також подав короткий начерк заснованя і дотеперішної дїяльности товариства. До президиї на час загальних зборів вибрано одноголосно катихита о. Евг. Гузара, а він покликав на секретарів о. П. Козюка і п. Гр. Мельника.

Справозданє з дотеперішної дїяльности виділу здавав п. Бойкевич з Рогатина, перший з членів-основателїв того товариства. Вправдї товариство істнує від 1884 р., однак доси не могло оно хосенно розвиватись по причині, що виділ був на провінциї, отже й не міг обняти цілої дієцезиї. Аж коли в роцї 1890 власти, духовна і сьвітска, потвердили статути товариства а предсїдателем товариства став заіменований крил. о. Л. Туркевич, справа зачала набирати ваги. На провінциї щиро займались орґанізацією товариства о. Дзерович з Рогатина і о. Козюк з Вишни. В тім часї утворило ся

23)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Не всї „працюючі“ під голим небом співаки та линвоходи мали однакове щастє до публики. До тих, котрих майже всї рівнодушно поминали, належали два акробати [1]), котрі на дармо старали ся з підвисшеня в своїй будї звабити людий до себе.

Поза тим підвисшенем звисало досить дрантиве, яркими красками замальоване полотно; були там намальовані всїлякі в найчудачнїйших поставах звірята, як: льви, шакалї, гієни, тиґри, змиї і таке инше; всї ті звірята скакали, ставали дуба і перевертали ся посеред найнеможливійших околиць. За тою занавісою була мала арена [2]), окружена старим, згрібним полотном, а в нїм було тілько дір, що люди мимо волї ставали і дивили ся на него, очевидно зі стратою для акробатів, бо до буди не хотїло ся нїкому заходити.

З переду буди був прибитий на криво вгнаним в землю дручку кусень простої тертиці, на котрій були виписані вуглем а дуже грубими буквами отсих пять слів:

Пескаде і Матіфу
французкі акробати.

З поверховного вигляду, а безперечно що й під взглядом моральним, були оба ті мужчини так не однакові, як лиш може бути двох людий. Зійшли ся спершу мабуть для того, що були однакового походженя, а відтак і для того, щоби волочити ся по сьвітї та вести „борбу о житє“. Оба були родом з Провансиї [3]).

Чому они прибрали собі таки чудачні імена? Мабуть чи не для того, що так їх прозивали в далекій їх вітчинї? А може они взяли ті імена від назв звістних обох ґеоґрафічних місць — Кап [4]) Матіфу і клин Пескаде? Мабуть так і було; оба імена були прибрані і мали вказувати в чужинї на їх велику силу, подібно як імя Атляс [5]).

Кап Матіфу — то величезний і високий горб, що висуває ся клином у море на північновсхідним кінци широкої пристанї коло Альжіру [6]); він нїби кпить собі з лютого моря і для того справедливо кажуть:

Єго незрушима маса вже і час втомила.

Таке саме враженє робив і силач Матіфу; він був нїби другим Алькідом, другим Портосом, щасливим соперником Ондрейля та Николи Креста і других славних борбників, що суть окрасою арен полудневої Франциї.

Той велит — а треба би его видїти, щоби тому повірити — був майже на сяжень високий, мав величезну голову і відповідні до неї плечі, груди як міх ковальский, ноги як ковбани, руки як корби при парових машинах, а пальцї як ножиці, котрими бляху кранть. От тут показала людска сила все, що може, а преці нїхто би не повірив, коли-б єму сказати, що тому велитови було ледви двайцять і два роки.

Велит той, чоловік середних здібностий, мав добре серце, був лагідного характеру і вдоволяв ся, чим Бог дав. Він не знав, що то ненависть і гнїв. Не був би нїкому щось злого

[1]) Акробат, (слово грецке), означає чоловіка, що ходить на пальцях, або лїзе в гору; акробат по нашому зве ся „линвохода“ від того, що ходить по линві.

[2]) Ареною зве ся місце, де відбувають ся представленя, боротьби, їзда кіньми н. пр. в цирку і т. д.

[3]) Так називає ся полуднево-всхідна часть Франциї, звідки приходить найлїпша т. зв. провансальска олива, що єї висилають головно з міста Ес (Aix).

[4]) Кап значить то саме, що „ріг“, „клин“ або „пригірок“.

[5]) Божок у старих Греків, котрий після їх віри двигав на своїх плечах небо і землю, був отже великим силачем.

[6]) Місто в Африцї, над морем, столиця краю Альжириї або Альжіру, французкої кольонїї в Африцї.

6 аґентур, а членів числить товариство тепер до 100. Від коли й наша духовна власть припоручила урядово духовеньству старатись о розвій товариства, а Сойм краєвий передав Ординариятови дяківску петицию до розслїду і одобреня, — єсть повна надія, що товариство буде розвиватись красше.

Зі справозданя касиєра п. Мосори з Рогатина довідались присутні, що товариство — по відтроученю видатків — числить гроша готового 104 зр. 90 кр., між котрими єсть і даток „Днїстра“ 40 зр.

Відтак приступлено до вибору нового видїлу, в котрого склад увійшли вибрані одноголосно: 1. о. Іл. Пачовский з Борщович, 2. о. Фил. Решетилович з Глинян, 3. о. Павло Ковюх з Висни, 4. о. Мих. Тупись зі Львова, 5. п. Гр. Мельник зі Львова, 6. п. Вас. Скокун зі Львова, 7. п. Мих. Химка з Запитова і 8. п. Мих. Хомин з Щирця. Після статутів предсїдателя і єго заступника іменує митрополичий Ординарият; для того присутні просили Впреосьвященого, щоби зволив на предсїдателя товариства покликати о. пралата Л. Туркевича, а на заступника о. Евг. Гузара. На касиєра упрошено о. Решетиловича, а секретарем вибрано о. Мих. Тупися.

Потім виголосив о. Ф. Решетилович хороший, практичний, а майже годину тревающий відчит „О самопомочи“. Бесїдник виказав на основних даних, як то глиняньске міщаньство, за єго ініцият̆ивою, тому лїт 18 завязало товариство задаткове і ткацкі варстати, і оно, колись бідне і нуждженне, довело самопомочию до того, що нинї в Глинянах нема бідака а церков, недавно посьвячена, виставлена без конкуренциї, коштує до 40.000 зр. Длятого на погляд бесїдника дяківский стан, аби міг двигнутись і заняти гідне становиско в нашій суспільности, мусить перепятись ідеєю самопомочи. В тій цїли було би вказано закладати деканальні товариства задаткові, а крім того кождий дяк повинен знати якесь ремісло або заложити крамницю. Ті внесеня одноголосно принято і упрошено о. Решетиловича, щоби дав початок до того.

З черги наступили внесеня членів, з котрих подаємо важнїйші і поручені видїлови до переведеня: 1) п. Шпаковича, щоби упросити Консисторию о припоручене пересилати з кождої скарбони церковної 1 зр. річно до деканальної каси задаткової на фонд дяківский; 2) п. Процика, щоби завести бурси деканальні, де би кандидати стану дяківского могли виучитись, крім науки потрібної до управи крилоса і хору нотного, також основно катихизму, біблїї і писарки громадской; 3) п. Білова, щоби видїл постарав ся о утворене як найбільшого числа аґентур, що при теперішнім розпорядженю власти духовної буде річ дуже улекшена; 4) п. Казькова, щоби Впреосьв. Митрополитови передати від зборів найщирщу подяку за дотеперішне заступництво справи дяківскої і просити о ласкаве підпиране тої справи й на будуще; 5) о. Козюка, щоби о. Дзеровичеви з Рогатина, дотеперішному щирому прихильникови дяківского товариства, заявити письменну подяку.

По відсьпіваню многолїть, по короткій молитві, закрив голова збори відповідною промовою о годині 4-ій по полудни. Під конець зборів наспіла привітна телєґрама від п. Полотнюка зі Станіславова.

Перегляд полїтичний.

Є. В. Цїсар виїхав з Мадонна ді Кампіліо до Ішлю, де має перебути до кінця серпня. Єї В. Цїсарева приїде до Ішлю аж коло 20. серпня.

Мінїстер торговлї ґр. Вурмбранд звиджує тепер заклади промислові в Йозефсталю і Лїберецу. До Чехії вибрав ся він на подорож інспекцийну.

Голосили декотрі часописи, що Папа хорий; тимчасом з Ватикану маємо вісти, що Папа чує ся зовсім здоровим.

Спір межи Японом а Китаєм (Хиною) доси не полагоджений. Причиною непорозумінь суть справи кореаньскі. Япан, що вже два рази панував в Кореї, рішив ся знов єї загорнути, заохочений повстанєм в Кореї. Король Лїгуї, вигнаний повстанцями, звернув ся до Китаю з просьбою о поміч. Два тисячі китайского войска виправилось до Кореї, але Японцї упередили прибутє Китайців і заняли столицю півострова. Король Лїгуї звернув ся потім до Сполучених Держав, котрі імовірно приймуть на себе місию посередничення. Американьскі, анґлїйскі, російскі і німецкі кораблї вже прибули, щоби стерегти своїх підданих; Росия і Анґлія навіть трохи интересовані в тім спорі. Япан не хоче забрати своего войска з Кореї і тому заносить ся на війну.

Новинки.

Львів дня 13 липня.

— **Іменованя в школах середних.** Є. Е. Мінїстер просьвіти надав учительскі посади: проф. ґімназиї в Бродах Здисл. Фіялкови при львівскій школї реальній, проф. ґімназияльному Корн. Гекови в Стрию при четвертій ґімназиї у Львові, проф. Ем. Гайтумови в Бродах при ґімназиї в Штаєр, проф. Стан. Клеменсевичеви в Ряшеві при V-ій ґімназиї у Львові, учит. Вал. Кривултови в Сяноцї при школї реальній в Кракові, учит. приватної ґімназиї в Хирові Ів. Кублиньскому при ґімназиї в Перемишли, учит. Ант. Мазановскому в Стрию при ґімназиї в Подгуржу, Стан. Шнайдерови в Перемишли при V-ій ґімназиї у Львові, проф. Ром. Шпіцерови в Бережанах при школї реальній в Кракові, учит. Ос. Старомійскому в Дрогобичи при V-ій ґімназиї у Львові, Евс. Шайдицкому в Дрогобичи при ґімназиї сьв. Яцка в Кракові, проф. школи реальної в Кракові Алоіс. Шарльовскому при III-ій ґімназиї в Кракові. — Дійстними учителями шкіл середних іменовані суплєнти: Войт. Блотницкий з Нового Санча для ґімназиї в Яслї, Ант. Боржемский з Самбора для ґімназиї в Сяноцї, Войт. Ґжеґожевич у сьв. Яцка в Кракові для ґімназиї в Стрию, Ант. Йомець з III-ої ґімназиї в Кракові для ґімназиї в Перемишли, Володим. Кмицкевич з V-ої ґімназиї у Львові для руской ґімназиї в Перемишли, др. Ант. Курпель зі школи реальної в Кракові для ґімназиї в Ярославі, Ом. Литиньский з Золочева для ґімн. в Бродах, Анат. Луцик з Ярослава для ґімназиї в Дрогобичи, др. Теод. Нахер з II-ої ґімназиї у Львові для ґімназиї в Бережанах, Петро Небещаньский зі школи реальної в Кракові для ґімназиї в Бережанах, Ів. Тралька з Станіславова для ґімназиї в Стрию, Ів. Велькош з ґімназиї сьв. Анни в Кракові для Нового Санча і Ант. Зубчевский з V-ої ґімн. у Львові для Дрогобича.

— **Руско-народний театр** переїздить зі Станїславова до Бурштина, де дня 16 липня

зробив, хоч би лиш за макове зерно. Навіть бояв ся комусь руку стиснути, щоби єї не роздавити.

По нічім не можна би було здогадувати ся, що в нім сидить тиґр, хоч він мав силу того звіра. Був послушний на кожде слово, на кождий знак свого товариша, слухав єго як син батька, як би він справді немов на сьміх був велит-сином сего маленького весельчака.

На другім боцї альжірского заливу, на самім западнім кінци, на против рога Матіфу лежить довгий, тоненький а каменистий клин землї, що називає ся Пескаде і вистає далеко в море. Від того клина взяв собі імя другий акробат і називав ся також Пескаде. Був то малий сухірлявий молодець, котрому було ледви двайцять лїт; він важив на фунти може четвертину того, що тамтой на кіля, але за то був гнучкий, жвавий, розважний і дотепний та веселий в щастю і нещастю. Був то свого рода фільософ, видумчивий і практичний — правдива малпа, лиш не такий злосливий як она — а був би й до смерти не розлучив ся з своїм потяжким і грубошкірим товаришем, котрого тягнув за собою у всіх пригодах і невзгодинах артистичного житя.

Оба були з фаху акробатами і їздили по ярмарках. Матіфу, або Кап Матіфу — як єго звичайно звали — був сплачем, показував проби своєї сили, згинав ліктем штаби залїза, підносив витягненою рукою найтяжших людий спомежи своїх зрітелїв, а своїм молодшим товаришем підкидав, та бавив ся так, як звичайні люди пилкою. Пескаде або Поент Пескаде — так звали єго звичайно — удавав других людий, співав, вирабляв дурницї і все забавив публику своєю веселостию; не мале здивоване викликував також своїми штуками, що основують ся на рівновазї, а вже нїчо так не дивувало людий, як єго штуки з картами, бо нераз зумів затуманити зручним обчисленєм або використанєм якоїсь нагоди навіть найбільше підозріваючих людий.

— Я вже зробив іспит зрілости — говорить він бувало.

Але чому, спитаєте мене може — так само розпочинав бесїду нераз і Поент Пескаде — чому того дня оба ті бідаки мусїли в Ґружу дивити ся, як другі забирали гроші, а їм не хотїло нїчого капнути, хоч і як їм треба було гроша? Годї зрозуміти.

Їх мова — мішанина провансальской з італїяньскою — була достаточна до того, щоби їх розуміли дальматиньскі гості. Родичів своїх они не знали, бо були справдешними дїтьми хвилї, от і помагали собі, як могли, а від коли покинули провансальскі сторони, ходили по всїх ярмарках. Не кождого дня було що посїдати, але за то бодай могли завсїгди повечеряти, а то їм вистало, бо — як бувало говорив Поент Пескаде — не треба жадати неможливих річий.

Але хоч сей славний молодець і нинї не жадав нїчого надзвичайного, то старав ся всїма силами зібрати коло своєї буди бодай кільканайцять людий в надії, що прецї з них хтось зайде подивити ся на їх штуки. Коли бо якось анї єго промови, анї лихі дотепи, анї єго міни, від котрих були би розсьміялись навіть ті сьвяті, що стоять десь там в кутиках в церкві, навіть єго цапяча борідка, котрою заєдно потрясав та клапав по червонім кафтанї, та всїлякі викрутаси не могли притягнути публики.

А до того ще були оба вже від кількох місяців посеред славяньского населеня.

Покинувши Провансию, переїхали они — можна би сказати, один на другім — через морскі Альпи Льомбардиї, в сторони міст Мілїяна і Венеции. Кап Матіфу славив ся тут своєю силою, а Поент Пескаде своєю зручностию. Та слава спонукала їх зайти і до Триєсту. З Триєсту дістали ся они через Істрию на дальматиньске побереже до Задару, Спліта і Дубровника. Лїпше їм вело ся, коли ішли туди, як коли-б хотїли назад тою дорогою вертати. Де вже раз були, там, бачите, вже й перемини ся; але де прийшли перший раз, там їх штука була щось нового і приносила їм всетаки якийсь дохід. Тепер побачили нараз, що їх обʼїздка, котра і так не була нїколи сьвітлою, готова ще сумно закінчити ся. Бідаки раді вже були — лиш не знали, як — дістати ся назад до своєї вітчини, до Провансиї і вже більше не пускати ся в сьвіт. Коли бо їм вчепила ся до ніг колода, нужда, бачите, а з такою колодою трудно було вертати назад кількасот миль.

Але будучність будучностию, а теперішність має своє право, иншими словами, не знали, чи буде за що повечеряти. В касї, — коли так можна назвати кінчик хусточки від носа, в котрій Поент Пескаде завязував звичайно все майно їх обох — не було анї крейцара. Надармо він трудив ся на підвисшеню перед будою, надармо викрикував, що голос ніс ся аж по цїлій площи. Надармо Кап Матіфу показував свої мушкули, від котрих розходили ся жили як галузки блющу по рапавім пни. Нїхто не мав якось охоти зайти до полотняної буди.

— А то прокляті тверді голови з тих Дальматинцїв — відозвав ся нараз Поент Пескаде.

— Як то камінє — відозвав ся Кап Матіфу й собі.

— Коли ще сего вечера маємо зробити собі празник, то прийде ся мабуть таки добре

почне давати представленя. Для належитої підпори театру в Бурштинї завязав ся там комітет, до котрого належать: місцевий парох о. Телиховский, судя п. К. Давидович і адвокат др. Леман. Комітет той видрукував і порозсилав в околицю відозву, з котрої виймаємо такі дати: Театр дасть в Бурштинї 6 представлень: 1) оперету Стравса „Барон циганьский“; 2) мельодраму Старицкого „Ой не ходи Грицю“; 3) оперету Целлера „Пташник з Тиролю“; 4) драму Мирного „Нещасне кохане“ (на дохід охотничої сторожи огневої в Бурштинї); 5) оперету Сулївана „Мікадо“ і комедию Ів. Франка „Рябина“, дуже добре приняту в Коломиї і Станиславові. Театр буде грати в заїздї Зеліґа Гаммера. Для селян зобовязує ся заряд театру відступати сшитки по 10 білетів за 1 зр.

— **Іспит зрілости** в тернопільскій ґімназиї зложили з відзначенєм: Маєр Барбаш, Ів. Ґрек, Генр. Кітнер і Саль Мельцер. Сьвідоцтво зрілости одержали: Ник. Баєвский, Ігн. Билиньский, Стан. Богуцкий, Теод. Брикович, Фр. Худерский, Ігн. Ґінсберґ, Лейба Гальперн, Ів. Калиневич, Юл. Криштофович, Як. Ліблінґ, Ос. Москва, Іс. Нусбавм, Ос. Парнас, Сал. Сорет, Єфр. Собельзон, Мойс. Шпайзер, Авр. Тавбелес, Іс. Вайсгіхт, Ром. Виняр, Володим. Загайкевич, Фел. Цукер. Девятьом абітуриєнтам позволено поправити іспит з одного предмету по фериях, а одного репробовано на рік.

— **Весела пригода** лучила ся Є. В. Цїсареви, коли вертав з Мадонна ді Кампілїо. В Дімаро між урядниками, що зібрали ся витати Монарха, був і бурмистр др. Берті. По відсьпіваню привітної кантати, вискочив Цїсар, убраний в стрій туриста, жваво з повоза. Саме минав бурмистра, коли той, не пізнавши Монарха, спитав его по італїйски: „Чи не могли би ви менї показати, де Цїсар?“ Цїсар подав бурмистрови руку і засьміявшись відповів: „То я сам“. Бурмистр не змішав ся тим, лише привитав зараз Монарха відповідною промовою.

— **Страшна буря** з громами лютила ся дня 12 с. м. вечером у Львові. Громи били один за другим, хоч злива не була велика! Один грім ударив в трамвай електричний, в котрім люди сидїли. Розбив лямпи, щось під возом запалив, але людям не зробив нічого, лише зсунув ся по дротї в шини. Телефони в цїлім містї значно ушкоджені. На виставі майже все сьвітло електричне погасло. Налякані люди ховали ся, де могли.

— **Львівскі дорожкарі** устроюють від завтра страйк. Хотять, щоби полїция скасувала їх тарифу, щоби они могли жадати від гостя тілько заплати, кілько самі хотять, а не кілько припис каже.

— **Фатум.** Склала ся подія така, що пригадує нам фатум, в котре в старину вірили. Адам Гаврило, господар з-під Бережан, задумав убити купця Барба, що мав коло себе 60 зр., котрі мусїв єму Гаврило звернути за недоставлений мід. Селянин намовив Барба, переночувати у него в стодолї. Барб, що причував щось недоброго, утік з стодоли задними дверми і стрітив на дорозї жандарма. Жандарм, не знаючи Барба, запитав его, куди іде так пізно в ночи. Купець розповів єму свою пригоду, а що не мав коло себе нїяких паперів, то жандарм не хотїв єму вірити і казав Барбови вертати з ним назад до Гаврила. Тимчасом, як жид утїк з стодоли, вернув з коршми підпитий син Гаврила і побачивши, що стодола отворена, вступив до неї і положив ся на місце, де мав спати Барб. Батько его, Гаврило, не знаючи нїчого, війшов потемки до стодоли і надибавши спячого сина, зарізав его, в пересьвідченю, що се Барб. — Коли відтак жандарм з Барбом вступили до хати, признав ся Гаврило до злочину.

— **Землетрясенє в Царгородї.** Дня 10 с. м. в полудне на десять секунд затрясла ся вся земля в Царгородї. Всї доми захитали ся. Ледви люди утекли на улицю, захитала ся земля ще два рази, а богато домів завалило ся. Улицї зароїли ся людьми; склепи позамикано. Близько біржи на Ґалатї завалив ся дім і засипав на смерть всїх мешканців. Не лише в Стамбулї, але в Ґалатї і в Пера велике спустошенє. Кажуть, що 200 осіб убитих і ранених. Базар в Стамбулї і школа будови кораблів значно зруйновані. Богато мінаретів і церков завалило ся. Під румовищем базару богато осіб живцем погребаних. Через цїлу ніч, а й відтак цїлу добу сидїли люди на полях. Телеґрафічна комунїкация перервана. Всї заклади, публичні льокалї, біржа і богато склепів замкнені. На зелїзници анатольскій стациї на просторі трех миль тепер порожні; мимо того поїзди ходять. В сусїдстві Царгорода також велике спустошенє. Дня 12 с. м. затрясла ся земля ще два рази, але вже слабше, як за першим разом.

Телєґрами.

Париж 13 липня. З причини наради над виємковим законом против анархістів заряджено незвичайні средства осторожности. — Пані Казімір-Періє дала 10.000 франків на фондациї імени Карнота.

Барцельона 13 липня. Анархіста Сальвадоре засуджено на смерть.

Триєст 13 липня. Над містом і цїлою провінциєю падав через 40 мінут страшний град, такий, як торік у Відни. В 23 громадах засїви знищені, селяни за пів години стали жебраками. В містї шиби повибивані, кілька дахів зірвало.

Гамбурґ 13 липня. Великий огонь в пристани спалив богато збіжа, тютюну і кави. Шкода виносить півтора міліона.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 45
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2 48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають порунічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся информациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зазваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского; він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

namучитись. Треба хиба виносити ся звідси, Капе Матіфу.

— Та куди?

— Який ти зараз цїкавий — відповів Поент Пескаде.

— Ну, скажи, куди?

— А що би ти сказав на такий край, де що дня можна напевно раз попоїсти?

— А як той край називає ся, Поент Пескаде?

— О, той край дуже, дуже далеко звідси.... а навіть ще дальше, як дуже далеко, Капе Матіфу.

— На кінци землї.

— Земля прецї не має кінця, став Поент Пескаде научати. Коли-б земля мала конець, то не була би кругла, а коли-б не була кругла, то не могла би обертати ся, а коли-б не обертала ся, то би стояла, а коли би відтак стояла....

— То що-ж би було? — спитав Кап Матіфу.

— То упала би на сонце скорше, як би менї удало ся украсти де якого крілика.

— А відтак що би було?

— Відтак стало би ся то, що буває, коли незручному жонґлерови [7]) стрітять ся дві кулї у воздусї. Лус! Все лежить ся і паде, публика зачинає свистати і домагає ся, щоби їй вернути гроші; треба віддати і розуміє ся, нема вже того дня за що повечеряти.

— Отже коли земля впаде на сонце, то ми не будемо вже вечеряти? — спитав Кап Матіфу.

І він призадумав ся над тим, які би то сумні наслїдки потягнула за собою ся обставина. Сїв собі в кутику, заложив руки та кивав головою як хіньска паґода [8]) і вже більше не відзивав ся, не чув і не видїв нїчого. Ті пусті гадки закрутили єму зовсїм голову. Єму здавало ся, як коли-б летїв кудись високо, дуже високо.... чим раз висше і висше, ще висше, як дуже високо. Нараз як би его щось пустило і він упав.... в своє власне порожне черево. То ним так кинуло, як часом кидає чоловіком, коли він має вже задрімати. Він скопив ся із стільця, на котрім сидїв, та мало що не упав з підвисшеня.

— А тобі що, Капе Матіфу? — крикнув Поент Пескаде і вхопив свого товариша за руку та лиш з великим трудом потягнув его назад.

— Менї.... менї.... що менї?

— Та же тобі.... а не кому иншому.

— Мушу з тобою щось поговорити — сказав Матіфу і ледви процїдив ті слова крізь зуби.

— Говори мій добрий Капе і не бій ся, що хтось тебе підслухає.

Кап Матіфу сїв собі на підвисшеню і вхопив свого товариша, але так легенько, як коли-б бояв ся, щоби не поломив єму часом костий.

(Дальше буде.)

[7]) Жонґлер (слово француске) означало первістно ярмарочного музику; жонґлерами називають тепер всїх тих, що своєю зручностию забавляють людий.

[8]) Паґодами називають ся будгайскі сьвятинї, збудовані звичайно в видї хреста і з дуже високими банями, а в Европі називають паґодами також божків будгайских, зроблених з глини або дерева, що кивають головами або завертають очима, а котрих привозять до нас з Хини або Индий.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

Вже вийшла з друку

„КУХАРКА РУСКА“

Флорентини і Ванди

містить

Досвіди господарскі

Всїлякі зупи

Знамениті зрази — Біфштики. — Ріжнородні печені — Флячки і т. п. Котлєти телячі з сметаною — Незвичайний спосіб печеня телятини і т. п. — Баранина з ялівцем — Печеня баранча заступаюча печеню з серни — Всїлякі потравки. Приряджанє свинини як: Ковбаси, кишки — Мариноване і вуджене шинок і т. п. — Ріжнородні мучні і ячні страви як: Дуже добрі пироги лениві з сиром — Гречанні пироги до сметани — Всїляки ярини, ґарнітури до ярин і т. п.

Цїна 70 кр.

По надісланю переказом почтовим 76 кр. залагоджує ся посилку franco. 67

Друкарня народна

В. МАНЄЦКОГО

Львів ул. Коперніка ч. 7.

Льоси вистави краєвої

штука 1 зр. а. в.

Головна виграна

60.000 зр.

продає

Л. ПЛЬОН,

бюро 62

дневників і оголошень

ул. Кароля Людвика 9.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,** при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Загальна Вистава краєва.

Бльоки і карти вступу поодинокі

по цїнї бльоковій,

Катальоґи, Провідники

Льоси по 1 злр.

ВСІ ЧАСОПИСИ ЕВРОПЕЙСКІ

Бюро дневників і оголошень Л. ПЛЬОНА

улиця Кароля Людвика ч. 9

Кіоск на Виставі побіч брами головної.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y“ може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з переплпвом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІІ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

Поручає ся 48

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.